

Я ЗАНЯТЫ

Тралейбус... «Ба, я заняты, кажы хутчэй, што ты хацела», — злуецца ў слухаўку (пэўна, на сваю бабулю) малады чалавек з дрэдамі і праз секунду зноў утаропліваецца ў свой планшэт. І такіх хлопцаў і дзяўчат, жанчын і мужчын я бачу практычна штодзень па дарозе на работу. «Я заняты» — хвароба сучасных людзей. Гэты вірус часам не абмінае і мяне: здараецца, адкладваю сустрэчы з блізкімі людзьмі на панядзелак, забываюся палюбавацца на зоркі...

«Гэта ж жудасна! Што ж у Вас за жыццё, калі няма часу нават паглядзець на Вялікую Мядзведзіцу», — дакорліва пазірае на мяне з манітора камп'ютара настаўнік Марын Мірою — галоўны герой фільма «Безыменная зорка».

І чамусьці адразу ўзгадваецца дыялог паміж лётчыкам і Маленькім прынцам:

— Я заняты сур'ёзнай справай.

— Ты размаўляеш, як дарослыя! Я ведаю адну планету, там жыў такі Пан з пунсовым тварам. Ён ніколі не нюхаў кветкі. Ён разочку не глянуў на зорку. Ён ніколі нікога не любіў. І ніколі нічога не рабіў. Ён заняты толькі адным: лічэннем. Цэлымі днямі напярэць ён, як ты, паўтарае адно і тое ж: «Я чалавек сур'ёзны! Я чалавек сур'ёзны!» І проста ледзь не лопаецца ад гордасці. Але гэта не чалавек, гэта — грыб!

...Бацька вярнуўся з працы позна, злы і стомлены. У дзвярах яго чакаў 5-гадовы сын:

— Тата, можна спытаць?

— Вядома, пытайся.

— Тата, колькі ты зарабляеш за гадзіну?

— Гэта цябе не тычыцца. А чаму ты, уласна, пытаешся?

— Мне проста трэба ведаць! Калі ласка, скажы: колькі ты зарабляеш за гадзіну?

— Ну, 20 долараў.

Малы апусціў галаву і прамармытаў:

— Ого... Тат, а ты не пазычыш мне 10 долараў?

Бацька раззлаваўся:

— Ты спытаў толькі таму, што хацеў грошай на цацкі, коміксы або іншыя бескарысныя глупствы! За гэта зараз жа пойдзеш у свой пакой і ляжаш спаць! І падумай пра тое, які ты эгаіст! Я кожны дзень з ранку да вечара працую, каб цябе карміць!..

Маленькі хлопчык пайшоў у свой пакой і зачыніў дзверы.

Бацька сеў на канапу, уключыў тэлевізар, але ніяк не мог супакоіцца — усё злаваўся на сына. Ды як той адважыўся задаць такое пытанне, толькі каб выпрасіць грошай?

Але праз гадзіну мужчына супакоіўся і задумаўся: можа, сыну сапраўды трэба купіць нешта за 10 долараў? У рэшце рэшт, ён рэдка просіць грошай. Бацька ўстаў, падышоў да пакоя сына і прыдчыніў дзверы.

— Ты спіш, сыноч? — спытаў ён.

— Не, тат, не сплю, — адказаў хлопчык.

— Ты ведаеш, у мяне быў цяжкі дзень. Напэўна, таму я на цябе накрываю. Ты прасіў 10 долараў — вось, трымай.

Хлопчык сеў на ложку і заўсміхаўся:

— Дзякуй, тата, вялікі дзякуй!

Затым хлопчык выцягнуў з-пад падушкі некалькі скамечаных купюр і павольна пералічыў іх. Бацька зразумеў, што ў сына ўжо былі грошы, і зноў раззлаваўся.

— Калі ў цябе былі грошы, — спытаў бацька, — то чаму ж ты прасіў яшчэ?

— Таму што ў мяне было мала, але зараз хопіць. Тата, глядзі: у мяне ёсць 20 долараў. Можна мне купіць гадзіну твайго часу? Калі ласка, прыходзь заўтра дадому крыху раней. Я вельмі хачу, каб ты з намі павячэраў...

«Той дзень, лічы, завянуў пустацветам,

Калі ты пяць хвілін пашкадаваў,

Каб дзецям паказаць куточак свету

І хараства людзей, і дрэў, і траў», — нагадае нам Пімен Панчанка, але...

«Мне няма калі», — пастаянна кажам мы. Некалі патэлефанаваць, напісаць, пабачыцца з тым, хто чакае. Мы вечна занятыя, кудысьці спяшаемся. «Добра», — адказвае час і знікае... Часта назаўсёды.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.

nadzieja@vziazda.by

■ Тыя, хто побач

Калі мама з татам — рок-зоркі

Яшчэ гадоў дзесяць таму мы танцавалі пад іх саўндтрэкі на дыскатэках і выкрыквалі на памяць словы песень. Такімі яны і запомніліся: з доўгімі, моднымі на той час грыўкамі, электрагітарами ў руках і кранальнымі для падлеткавай душы тэкстамі. А сёння — гэта адказныя бацькі і шчаслівыя муж і жонка. Міхаіл і Карына Накарашвілі адпаведна

саліст і былы бас-гітарыст рок-гурта «NUTEKI», тата і маці двухгадовага Роберта і месячнай Бэлы. Яны гасцінна запрасілі «СГ» дадому на гарбату. А падчас таго, як па чарзе няньчылі немаўля, падзяліліся сакрэтамі штодзённага сямейнага шчасця і гісторыяй жыцця, пра якую можна было б напісаць кнігу...

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

Фота Сяргея Нікановіча.

■ Добрая справа

ШЧАСЛІВЫЯ ПЕЛЬМЕШКІ

Гісторыя пра чулых людзей, якія выратаваюць асаблівых жывёл

«Для мяне няма нічога страшнага ў сляпых катах. Яны выдатна сябе адчуваюць і надзвычай добра вісяць на шторах», — усміхаецца Варвара КУЛАЕВА, заснавальнік групы падтрымкі асаблівых жывёл «Добры Леў». Яна разам з іншымі неабякавымі людзьмі дапамагае тым, хто сустрэў ката-ці сабаку-інваліда і не змог прайсці міма. Разам з мужам яны ўжо выратавалі не адну такую жывёлу, а зараз выхоўваюць жыццярадаснага Льва, з якога ўсё і пачалося.

— Два з паловай гады таму мы ўзялі ў сваю сям'ю часова пажыць сабаку Лёву, — расказвае Варвара. — Ён інвалід-спінальнік. У яго паралізаваная задняя частка цела. Тады мы разумелі, што інфармацыі вельмі мала, дапамогі прасіць практычна няма дзе. Ветэрынары з такімі жывёламі сутыкаліся вельмі рэдка, бо, як правіла, іх усыпляюць. У выніку мы з Лёвам прайшлі шмат выпрабаванняў. А потым вырашылі сваімі ведамі падзяліцца з іншымі.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)

